

השבחה

הגענו לאזור ההליכה. ארגנו משקאות ועזרה ראשונה, ויצאנו לדרך. לחלק מהצעירים היו אוזניות, והם שמעו מוסיקה. אחרים סתם זמזמו קטעי שירים. זה נראה טיול מבטיח...

לאחר עשרים דקות ראינו שאחי הקטן יושב על אחת האבנים ובוכה. "אני לא יכול ללכת", אמר לי. "בוא נתקדם לעבר ההורים", אמרתי לו. "אני לא יכול", המשיך בבכיו. "אתה סתם עצלן ומפונק!" צעקתי, "בוא כבר!" כשאבי בדק את רגלו של אחי, הוא החליט לשאת אותו על הגב כמו "שק קמח" ולהעביר אותו למיון בסוף המסלול. "מזל שהוא רזה", אמרה אחת הילדות. "גם אני הייתי רוצה 'שק קמח' כל הדרך", אמרה ילדה אחרת. ואני התביישתי שלא האמנתי לאחי שהוא לא יכול לדרוך על הרגל, וחשבתי שהוא סתם מתבכיין. 'אֶפְנֵק אוֹתוֹ וְאֶפְצָה אוֹתוֹ כשנחזור הביתה', חשבתי לעצמי.